

15. mar. 1971

FAKTA

Dato:

15. mar. 1971

Sidetæl:

Notes 70-71 bd 7 s. 158-164

Jeg stoor i. Jeg kan helvedes
godt lide at lave noget, men
jeg kan ikke med min bedste
overbevisning, selv om jeg gerne
voulde gøre forsøg. at narre
mig selv til det ved alle
minde for mig fund om T.V.
lydskulpturer - rumbeholdelse
- foto - film o.s.v. - o.s.v. i en
stor prøvevalling.
Arbejdet består i at vende - jeg
mon vende.

Vence

15-3-71.

Nu har jeg igen siddet
og lavet nogle projekter vedrø-
rende Radio, film o.s.v. - men
er det virkelig det jeg vil?
Er det ikke et offer til en
anden i tiden?
Til en vis grad vel nok, men
ikke ganske. Sagen er jo, at jeg
har opdaget at jeg ikke kan
arbejde med de gamle midler,
jeg mon finde nye.
Det problem ligger ikke på det
detektiviske plan, ~~og~~ alene, men
på det og sidst på hvad
jeg vil - hvilke kunster jeg

gør mig om mit arbejde i det hele
taget. Om jeg er i stand til
at gøre mig tænker. Deste
en klare tekniken jeg benytter
mig af er, desto rigtignok har
jeg følelsen af det er - for
mig.
Da jeg i ungdomen var hundrede
to tusinder tænker ungdom
mit hoved - som tænker jeg pro
den kunstner som pro den, som
der er jeg om kvinder, om Borch
og den ene af den anden og i
helt den nu strøm af som en af
store pro virksomheder for sig selv
at finde mig selv - mit især
standpunkt, udgangspunkt,
grundlag, men det er som
der ikke er der - noget der.
Hvad skyldes det? For selv
- fulgt er der et eller andet
sted noget som er mig.
Måske er som det er at jeg
simpelthen ikke har noget
grundlag - og der for heller ikke
noget udgangspunkt - at
der ikke mere er noget for -
- hold til nogen ting.
Dette at som pro den grund
kun det være et udgangspunkt?

På en vis måde måske - man
bliver jo tvunget til at stille
spørgsmål.
Man kan f.eks. stille følgende:
Hvor is studier frang til at præti-
-cere noget (kunst!)?
Ja - for det er jo i virkeligheden
det eneste som interesser mig.
Hvorfor er det den eneste ting
som interesser mig?
Det kan jo ikke være fordi jo
har noget is vil/mou udtrykke,
fordi jo har noget som jo synes
er vigtigt at meddele andre.
Jeg mener ikke jo har noget
særlig interessant i sig selv at
udtrykke eller meddele.
Er eller anden årsag man
der være til at jo beskæftiger
mig med kunstnerisk arbejde.
Er det simpelthen væk, fordi
jo ikke ved hvad jo ellers skal
lave? Måske - man det
kan trods alt ikke være hele
forklaringen. Er hele min kunstre-
-niske virksomhed som hedder ren subli-
-mering?
Jeg ved en eller anden hjælp.
-s hellere ved at gøre noget

med mine tanker og med mine
hænder - men det gør den mand
der bricolerer jer også er det
bricolage det hele?

Du ja, ikke har noget udtryk
eller nogen munifications behov
Så man det er nok en ren
hobby - i hvert fald noget helt
privat.

Når man stilles over for disse
spørgsmål plejer man altid
at redde sig ved at sige:
det er en måde at leve
på - simpelthen, eller: det
giver i det sigt i livet og i en
selsk - det er et middel til
forståelse - en form for medi-
-tation - gælder såu dog
ud svare når man bruger den
nærmere efter?

Hvis man har forståelse og
sans for at leve såu gør
man det jo nøjagtig ligeså
- godt, formodentlig bedre,
uden kunst. Hvor man hang
til at tænke over tingene og
sig selv såu gør man det
uafhængigt af hvad man
ellers beskæftiger sig med.
Jeg tror at Ad Reinhardt

har som fuldstændig ret naar
man hævder at det at beskæftige
sig med kunst i det her at
gøre med ens tilværelse eller
mennekelige egenskaber iøvrigt
- Kunst er ikke nogen konfes-
-sion.
På den anden side har jeg længe
følt at der var en parallel
mellom kunst og religion idet
gælder sagt, religionen er anti-
-verdslig og det er kunsten
også. Hvilke det nu værende
kunstneriske (og personlige rele-
-giøse med, men det er en anden
historie) dilemma kommer som
hydeligt af at man blander
kunsten med de verdslige livs.
På sin is har jeg Henri
Poincaré og Jacques Berquier
har ret naar de i "Den poeti-
-ske virkelighed" skriver:
- hvis disse skulptører, der er
fuldkommen abstrakte og som
stiliserede, at var intelligens
meget fulde det, virkelig er ind-
-født af disse overmenneske,
- som er over for oprindelsen
til de myter, ifølge hvilke

Kunsten er blevet skændet man næste-
-ne af guderne, og har her måske
til forskellige magiske retninger
inden for estetikken.

Jeg tror at kunsten hører
Hjemme, menske i lide som
det gud domlige plan, ~~staa~~
man ude i det "tom" rum
som Hinduisman mener er
den eneste sande virkelighed,
der punkt som und drager sig
et mindelig man næstelig og kvær-
-dage udsig "forklaring".

Er dette til fordel, og det har
is for offentlighed, vil det
være helt urimeligt at stille
spørgsmål om hvorfor
man laver kunst - hvilke
mønning der er med det - og
hvilke hensigt det end kan
have. Der er da kun to
alternativer at op høre med
at beskæftige sig med kunst
fordi man synes det er en
urimelig beskæftigelse - eller
lave kunst uden at stille
spørgsmål.

Det er en helt urimelig
situation den moderne
kunstner står i idag. Hele

hans virksomhed bestaar i at
skulle persvare en position -
Kunsten - over for om verden.

Og ikke alene det om verden
må ser sig i den godt ind
pou om rødder at kunstneren
i stand til mere tage stilling
til hvorfor og hvordan han
skal beskæftige sig med og
lave sin kunst.

Kunsten kan ikke være et spørgsmål
- om et publikum om
hvor stor eller lille mængde og
indflydelse den har på verdens
meninger - Kunsten er brønden
at spørgsmålet eller et svar
den er kunst.

Men - det er personligt rigtig
hvad der som pludselig hørdes
at kunsten i sig selv er død,
det er den i den forstand at
den enten har bevæget sig
ind pou om rødder hvor den
ikke hørte til eller at disse
om rødder har invaderet den.
Alt er ikke kunst - kun
kunst er kunst.
